

Chương 185: Tiền Nhiều Để Làm Gì

(Số từ: 3951)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:03 AM 14/04/2023

Erich bị biến thành xác vô hồn. Anh ta đã bị đánh bại bởi Orbis Class và than vãn với những người khác, nhưng tâm trí của anh ta chỉ bị phá vỡ hoàn toàn bởi những kẻ từ Royal Class.

Nghĩ về điều đó, Erich đã bị biến thành một bao cát vĩnh viễn, vì anh ta là kẻ chủ mưu chính trong việc bắt nạt Scarlett.

Đó không phải là những gì tôi muốn nói về, mặc dù.

“Sao đột nhiên cậu lại hành động như thể đang lo lắng cho họ vậy? Và tớ thực sự không đánh họ.”

“Thật sao?”

“Nghiêm túc! Tớ thực sự không đánh họ!”

Dù tôi có nói gì, cô ấy cũng không tin tôi.

Dù sao tôi cũng không ngờ Harriet lại can thiệp sau khi thấy tôi như vậy, nên tôi hoang mang lạ lùng.

Ba anh em đã lên ra khỏi phòng, nên sau khi nhìn quanh, chỉ còn lại tôi và Harriet trong sảnh.

“Và tại sao tớ lại quan tâm đến họ? Tớ chỉ nói rằng cậu không nên làm những điều này. Tớ ghét nhìn thấy cậu như vậy.”

Trọng tâm của cô ấy không phải là những tên đó bị bắt nạt mà là việc tôi bắt nạt mọi người. Đó cũng là một điều đáng buồn.

Nhân vật của Harriet đã thay đổi nhiều đến mức không thể so sánh được với nhân vật của cô ấy trong bản gốc. Harriet đã đi đến đâu rồi, kẻ đối xử với những người có xuất thân thấp kém bằng sự khinh bỉ tột độ?

Có vẻ như sự khinh bỉ đối với thường dân như vậy sẽ biến mất khi cô ấy dính líu nhiều hơn với tôi.

"Lần này lại là gì nữa đây?"

"Cái gì?"

"Lần này họ đã làm gì để chọc giận cậu?"

"Ah."

Harriet có vẻ tò mò tại sao tôi lại làm như vậy, tin rằng không phải vô cớ.

“Thực sự không có gì, tớ chỉ hỏi anh chàng đó rằng cậu ta bị bầm tím từ đâu và cậu ta đã làm gì để có được chúng.”

“...Cậu không đánh cậu ta à?”

"KHÔNG! Tớ không đánh cậu ấy, được chứ?"

‘Cậu thực sự đã không đánh ư?’ Tôi có thể thấy rõ cô ấy đang nghĩ gì qua ánh mắt của mình.

Cô ấy chỉ tin rằng tôi đã làm điều đó. Yếu đuối, không thể tránh khỏi mọi chuyện như thế. Rốt cuộc, tôi là cậu bé khóc sùi trong tình huống đó. Sẽ không ai tin tôi, cho dù tôi có cố giải thích thế nào đi chăng nữa.

“Có vẻ như cậu ấy đã bị đánh sau khi đánh nhau với Orbis Class, nên đó là lý do tại sao tớ chỉ nói vài lời rằng họ nên ngừng gây gỗ và những thứ khác...”

“...Orbis Class?”

“Đúng. Có vẻ như cậu ấy đã bị đánh sau khi gây sự với họ sau giờ học vì cậu ấy đã thua trong trận đấu tập của họ.”

Harriet dường như đã hơi choáng váng khi nghe rằng mọi thứ khác rất nhiều so với những gì cô ấy nghĩ.

“Cậu ấy bị sao vậy?”

“Nếu cậu hỏi một cái thùng bị rò rỉ tại sao nó bị rò rỉ, liệu cậu có nhận được câu trả lời nào khác ngoài 'nó rò rỉ vì nó rò rỉ' không?”

“...Cậu đang nói về cái gì vậy?”

“Thằng đó là thế đấy.”

Khi Harriet nghe tin tên ngốc đó nổi điên lên sau khi anh ta thua trận và bị ăn đòn vì điều đó, cô cảm thấy Erich dường như còn thảm hại hơn.

Anh ta chỉ là một người chắc chắn sẽ bị đánh bất cứ nơi nào anh ta đi.

Đánh giá của Harriet về Erich dường như còn thấp hơn nữa. Cô ấy đang khoanh tay nhìn tôi chăm chăm.

“...Nghĩ lại thì, chẳng phải cậu cũng thế sao?”

“...Cái gì?”

“Nếu cậu đi xung quanh và chọc tức mọi người và tạo ra mối hận thù, cậu nhất định sẽ bị đánh đập.”

“...Hay giới thiệu về cậu?”

“Hoặc cậu sẽ chiến đấu với họ chẳng vì cái gì ngay khi đụng phải sinh viên của Orbis Class.”

Không cần biết Erich có bị đánh hay không, xét đến tính cách của tôi, có vẻ như cô ấy tin rằng một trong hai tình huống đó sẽ xảy ra.

“...Điều gì đó tương tự đã xảy ra với tớ rồi mà?”

“...Cái gì? Cậu đã chiến đấu?”

“Đó không phải là một cuộc chiến! Này! Trông tớ có giống một tên khốn điên rồ nào đó đâm tất cả những người mình gặp không? ...Tớ biết cậu nghĩ gì! Lần này tớ chỉ có một trận đấu tập thôi!”

Khi tôi giải thích cho cô ấy chuyện gì đã xảy ra, tôi đã chiến đấu với các học sinh của Orbis Class và đánh bại họ hoàn toàn, Harriet trông có vẻ hơi mệt mỏi.

“...Vâng, cậu không chỉ cãi nhau.”

“Tớ cũng là người rất quan tâm đến cách cư xử và nhân phẩm, cậu biết không? Tuy nhiên, có thể hơi khó tin.”

“...Hah, cậu cố tình thua mà không sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình, sau đó giành chiến thắng áp đảo khi sử dụng chúng và cố tình thô lỗ với cậu ta. Tớ biết tất cả mọi thứ, cậu biết không?”

"...Không, đây không phải nó."

Tại sao cô ấy lại biết rõ về tôi như vậy? Cô ấy có biết chính xác tôi mất bình tĩnh khi nào và như thế nào không?

Harriet và tôi trò chuyện về nhiều thứ khác nhau trong sảnh cho đến khi tôi nghe thấy ai đó gọi tôi từ phía sau.

“Reinhardt.”

"Ồ thật tuyệt vời ."

Đó là Ellen, người đã thay đồng phục học sinh của mình thành quần áo huấn luyện.

Cô hát cảm về phía phòng tập. Có vẻ như tôi sẽ được huấn luyện với cô ấy.

“Cậu có thể giành chiến thắng bằng [sức mạnh siêu nhiên] của mình, nhưng cậu có biết rằng cậu sẽ bị đánh bại hoàn toàn nếu không có chúng, phải không?”

“Tớ biết, được chứ? Tớ cũng không tự hào về điều đó, cậu biết không?”

“Cậu có vẻ rất tự hào, tin vào [sức mạnh siêu nhiên] của mình.”

'Chết tiệt.'

Dù sao, bây giờ là thời gian để luyện tập.

“Tớ đi đây, được chứ?”

"Huh? À...Vâng"

Harriet gật đầu với vẻ mặt hơi trống rỗng.

* * *

Buổi tập hôm đó không dài lắm vì tôi phải giao một việc mà ngày hôm trước tôi không thể làm được.

“...Có phải tất cả những đồng tiền vàng này không?”

"Vâng đúng."

Ellen có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc túi lớn chứa đầy tiền vàng mà tôi mang vào phòng cô ấy.

“Chính xác là 180. Nếu cậu muốn đếm, hãy tiếp tục.”

"Khó chịu."

Chắc chắn sẽ rất khó để đếm chúng. Ellen có vẻ ngạc nhiên với số vàng mà cô ấy nhận được, nhưng cô ấy dường như không vui mừng lắm về điều đó. Người ta có thể mua rất nhiều thứ, như thức ăn và quần áo, với số tiền đó

Phần thưởng thực sự mà chúng tôi mang theo từ Darklands không phải là đôi bông tai tôi tặng cho Harriet hay thanh kiếm bị nguyên rửa, mà là tiền.

Đó là một số tiền khổng lồ trị giá hàng tỷ won.

Tuy nhiên, vì chúng tôi đang ở Temple, nơi mà chúng tôi được đảm bảo 100% sẽ nhận được thức ăn, quần áo và chỗ ở, nên tôi và Ellen không mấy ấn tượng về điều đó. Khi Ellen nhấc và thả chiếc túi chứa đầy tiền vàng ra với một tiếng cạch, cô ấy cúi xuống và nhìn tôi.

“Thật nặng nề.”

Ellen dường như không cảm thấy gì nhiều về số tiền khổng lồ đó.

"Vậy thì đưa nó cho tớ."

“Không muốn.”

Cô ấy lắc đầu và từ chối nỗ lực của tôi để có được hơn 1.000 đồng tiền vàng như thế. Chắc chắn, cứ tưởng như vậy là mình còn kiếm được nhiều tiền hơn chứ.

Ellen đang liếc nhìn chiếc túi chứa đầy vàng.

Cô ấy không nghĩ gì về số tiền đó hơn là một bao gạo hay gì đó sao?

—Thời gian buổi tối.

Nếu có một sự khác biệt so với trước đây, thì đó là việc Ellen có thể ăn cùng các cô gái khác một lần nữa.

Và tôi đã được bao gồm trong đó. Tất nhiên, Ellen vẫn không phải là người nói nhiều, và cô ấy hầu như không có phản ứng gì với mọi thứ. Cô ấy chủ

yếu để Liana và Harriet nói chuyện và Adelia phản ứng với họ.

Tôi cũng không phải kiểu người nói bất cứ điều gì trừ khi ai đó nói chuyện với tôi trước. Họ cũng biết rằng tôi giống như một chiếc máy bán hàng tự động bị hỏng, chỉ đưa ra những câu trả lời thô lỗ ngay cả khi bỏ đồng xu vào đó, vì vậy chúng không thực sự nói chuyện với tôi thường xuyên.

Trên lưu ý rằng...

"Tớ muốn hỏi cậu điều gì đó."

Khá bất thường, Ellen là người đầu tiên nói chuyện. Cô ấy không nhìn về phía tôi, mà nhìn về phía Liana và Harriet.

"Vâng, cậu nói đi."

"Đây là lần đầu tiên Ellen hỏi mình điều gì đó. Được, nó là gì?"

Cả hai đều ngạc nhiên khi thấy Ellen làm một việc mà cô ấy không thường làm, điều này thật kỳ lạ. Ellen gật đầu, có vẻ hơi bối rối với điều gì đó.

"Cậu có rất nhiều tiền, phải không?"

"Tiền bạc? Tớ đoán vậy? Harriet cũng vậy."

Công tước Grantz có biệt thự trên khắp lục địa.

Và tiểu thư của Đại công quốc Saint-Owan, Harriet, ban đầu giống một công chúa hơn là một quý tộc đơn thuần.

Hỏi hai người họ có tiền không khác gì hỏi một người xem họ có thở không. Nó đã rõ ràng. Nhưng tại sao cô ấy lại hỏi về tiền một cách đột ngột như vậy?

“Nếu cậu có nhiều tiền, cậu sẽ làm gì với số tiền đó?”

Cô gái đó...

Tôi nên làm gì với những thứ đó trong phòng trước bữa tối? Tôi nên làm gì để tiêu số tiền đó một cách hợp lý?

Có vẻ như cô ấy đang vật lộn với những câu hỏi đó.

Tôi tưởng tượng cảnh Ellen phải vật lộn như thế một mình trong phòng, điều đó sẽ khá dễ thương. Tuy nhiên, tôi không nghĩ rằng cô gái đó sẽ làm điều đó.

Một người sẽ làm gì với rất nhiều tiền?

Hai người họ hơi giật mình vì họ không biết rằng trong tất cả mọi người, Ellen sẽ hỏi họ một câu hỏi như vậy.

“À... Phần thưởng cậu nhận được từ Hội mạo hiểm giả. Có phải về điều đó không?”

Phần thưởng bổ sung mà chúng tôi nhận được cũng khá cao. Chúng tôi đã nhận được thông qua ông Epinhauser ngày hôm trước. Tuy nhiên, đó chỉ là một số tiền dễ thương cho hai chúng tôi.

“Thêm vào đó, chúng tớ có tiền từ việc bán kim loại quý và những thứ tương tự. Chúng tớ có nhiều tiền đến nỗi tôi không biết phải làm gì với số tiền đó.”

"Bao nhiêu?"

"Hơn một ngàn."

—Một ngàn đồng vàng.

"Ho! Ho ho! Ho!"

“Adelia! Cậu có ổn không?”

"Uống chút nước!"

Trong khi lắng nghe cẩn thận, có vẻ như Adelia đã rất ngạc nhiên đến mức mắt cô ấy gần như lồi ra ngoài, và cô ấy bắt đầu ho như thế.

Cô bình tĩnh lại, mặt đỏ bừng sau khi uống một chút nước.

1000 đồng vàng...

Hơn một tỷ won.

“Cũng khá nhiều đấy...”

"Vâng..."

Ngay cả Harriet và Liana cũng không phủ nhận rằng đó là một số tiền khá lớn. Số tiền có lẽ không nhiều đối với họ, nhưng chúng tôi đã kiếm được nó chỉ trong một lần. Tất nhiên, khi họ biết chi tiết, họ biết rằng nó không kiếm được dễ dàng.

Họ đã làm gì khi có quá nhiều tiền?

Họ thường tiêu tiền ở đâu?

Ellen có vẻ tò mò về những thứ đó.

“Chà... tớ sẽ mua một số công cụ ma thuật hoặc đá ma thuật quý hiếm để nghiên cứu chúng... Tớ nghĩ vậy. Mặc dù đây chắc chắn là một số tiền lớn, nhưng tớ nghĩ rằng nó sẽ nhanh chóng được sử dụng hết nếu cậu làm như vậy.”

“Yeeah... Tớ cũng thường nghĩ rằng mình sẽ thích làm điều đó nếu có nhiều tiền.”

Adelia đồng ý với những lời của Harriet. Temple cung cấp nhiều vật phẩm khác nhau để hỗ trợ, nhưng khoản đầu tư đó không phải là vô hạn. Rõ ràng là có khá nhiều thứ họ không thể làm do hạn chế về tài chính.

Những người theo chuyên ngành ma thuật có rất nhiều thứ họ có thể tiêu tiền vào, nhưng Ellen không phải là Pháp sư.

“Tớ thường mua quần áo và những thứ khác. Mặc dù cậu đã kiếm được khá nhiều tiền, nhưng tớ cũng nghĩ rằng nó sẽ sớm được sử dụng hết nếu cậu làm điều đó.”

Đồ khốn, chúng ta đang nói về một tỷ!

‘Cậu đang nói với tôi rằng cậu sẽ dành tất cả số tiền đó cho quần áo? Cậu thậm chí có thể mặc tất cả những thứ đó không?!’

Tôi cố gắng kiềm chế những lời phản bác của mình, gần như nhảy dựng lên trước những lời nói

của Liana, điều mà sẽ khiến bất kỳ thường dân nào cũng phải co rúm người lại.

Dù sao đi nữa, Liana dường như có thể chi những khoản tiền lớn cho sở thích và sở thích cá nhân của riêng mình.

"...Điều đó nhắc nhở tớ."

Harriet ngập ngừng mở miệng sau khi nghe Liana nói. Khi cô ấy nói điều đó, tôi cũng nhận ra một điều.

"Ellen, cậu không có bộ quần áo nào khác ngoài đồng phục sinh viên đúng không?"

"Tớ có nhiều hơn."

Ellen chỉ vào bộ quần áo cô ấy đang mặc. Liana và Harriet trông khá nhột nhột trước lời nói của cô.

"...Ý tớ là, quần áo bình thường không phải quần áo tập luyện."

Harriet đã đúng.

Ellen luôn mặc đồng phục sinh viên hoặc bộ đồ huấn luyện. Cô không có quần áo bình thường. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy mặc bất cứ thứ gì như thế, ít nhất là vậy.

Ngay tại thời điểm đó, Ellen chỉ đang mặc bộ đồ huấn luyện của mình.

Sau giờ học, tất cả chúng tôi thay quần áo bình thường và quyết định đi lang thang xung quanh.

Adelia mặc một chiếc váy màu xám, Harriet mặc một chiếc váy ren đen sang trọng, còn Liana mặc quần dài và áo cánh.

Chúng tôi không thực sự đồng ý về việc ăn diện, nhưng cuối cùng mọi người đều mặc quần áo bình thường.

Tuy nhiên, Ellen vẫn chỉ mặc một bộ đồ thể thao và nó có thiết kế gần giống với bộ cô ấy mặc trước đó. Dù sao cũng không có nhiều sự khác biệt trong bộ đồ thể thao.

Liana chỉ mở miệng trống rỗng như thể cô ấy lại nhận ra điều tương tự.

“Cậu không có bộ váy một mảnh bình thường nào à?”

“...KHÔNG.”

Lần duy nhất tôi thấy Ellen mặc váy là khi cô ấy mặc đồng phục sinh viên. Liana nắm lấy tay Ellen khi cô bước vào trạng thái điên cuồng.

“Tớ không thể bỏ mặc cậu như vậy được. Đi mua ít quần áo đi.”

Liana đã mua cho cô ấy một bộ đồ bơi vào ngày hôm trước vì cô ấy không thể chịu được khi nhìn thấy Ellen trong bộ đồ bơi của trường. Tiếp theo, có vẻ như cô ấy cảm thấy phiền lòng vì Ellen không có bất kỳ bộ quần áo thường ngày phù hợp

nào. Liana quyết định mua một số quần áo bình thường cho Ellen; đó là khi cô ấy nhìn về phía tôi.

“Này, cậu, cũng đi cùng đi.”

“...Cái gì? Tại sao lại là tớ? Tớ không hỏi cậu mình nên tiêu tiền như thế nào, cậu biết không?”

Liana cau mày trước lời nói của tôi.

“Làm thế nào cậu có bất kỳ cái nào khác nhau? Cậu chỉ mặc đồng phục và bộ đồ thể thao của mình mà thôi.”

Giống như Ellen không sở hữu bất kỳ chiếc váy nào và những thứ như vậy của riêng cô ấy, tôi thậm chí không có một chiếc quần thích hợp nào ngoài những chiếc quần trong bộ đồ tập luyện của tôi.

Mặc dù chúng tôi khác giới tính nhưng phong cách ăn mặc của tôi và Ellen hoàn toàn giống nhau.

Ý tôi là, tại sao một người lại cần quần áo bình thường nếu việc duy nhất họ làm cả ngày là tập luyện? Tôi thậm chí sẽ không có cơ hội để mặc chúng, phải không?

Ah.

Tôi khá chắc rằng Ellen cũng đang nghĩ như vậy.

“Dù sao thì, ngày mai chúng ta sẽ đi mua sắm sau giờ học. Chúng ta sẽ gặp nhau ở ký túc xá.”

Có phải đó chỉ là ảo giác của tôi khi tôi cảm thấy như Liana de Grantz có quyền nhất lúc đó?

* * *

Tôi đã có các lớp thiền, kiểm soát [sức mạnh siêu nhiên] và thực hành [sức mạnh siêu nhiên] vào thứ Tư. Thiền định và kiểm soát [sức mạnh siêu nhiên] là những lớp tôi đã học trong học kỳ đầu tiên.

Lớp học kiếm thuật thực tế của ngày hôm trước bao gồm thực hiện chiến đấu thực sự với một hình nộm luyện tập được triệu tập. Cũng có một số trường hợp họ triệu hồi quái vật, vì vậy đó thực sự là một lớp học mà chúng tôi chiến đấu chống lại những con búp bê điều khiển từ xa bằng kiếm thuật của mình. Nó chỉ đơn giản là chiến đấu chống lại những con golem cầm kiếm.

Thực hành [sức mạnh siêu nhiên] chỉ là một phiên bản khác của điều đó; nó cũng chỉ dành cho Royal Class.

Có tổng cộng sáu người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] trong Royal Class Năm nhất.

—Liana, Kono Lint, Charlotte, Heinrich, Ibia và tôi. Những người học lớp đó sở hữu khả năng tấn công.

Ibia của Class B có khả năng ngoại cảm, vì vậy cô ấy đã không tham gia lớp học này, vì cô ấy chưa phát hiện ra cách sử dụng sức mạnh của mình để tấn công.

Mặc dù sau này cô ấy sẽ tham gia, nhưng vẫn chưa ai biết điều đó.

Tất nhiên, trong trường hợp của Kono Lint, khả năng [dịch chuyển tức thời] của anh ấy hơi mơ hồ. Tùy thuộc vào cách một người sử dụng nó, có nhiều cách để sử dụng [Dịch chuyển tức thời] một cách tấn công. Tuy nhiên, do tác dụng phụ chết người của khả năng của anh ấy, xuất hiện trong tình trạng khóa thân, anh ấy không thể tham gia các lớp học thực hành.

Tất nhiên, tất cả những người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của Royal Class đã được cải thiện theo cách riêng của họ, vì vậy khả năng của Kono Lint cũng phải được cải thiện.

Trước lớp thực hành [sức mạnh siêu nhiên]...

Lớp điều khiển [sức mạnh siêu nhiên].

-Ồ...Ồ! Ôh! Không thể tin được! Để điều đó có thể!

-S-sensei...! Tôi đã làm nó! Tôi cuối cùng... cuối cùng đã làm được!

-Ờ, còn! Đừng... Đừng lại gần tôi với bộ đồ đó!

-Urgh...Uh. Đúng...

Kono Lint đang chia sẻ một số cảm xúc mãnh liệt với giáo viên phụ trách lớp học khép kín nơi cậu thường rèn luyện khả năng của mình.

"...Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Ai biết?"

Sau khi hoàn thành bài kiểm tra khả năng của mình, Liana nghe thấy Kono Lint đang làm âm ỉ và quay mặt đi chỗ khác.

Tôi không thấy Charlotte ở đâu xung quanh, vì cô ấy có thể vẫn còn học ở một nơi khác.

*Bang!

"Mọi người! Tin tốt!"

Sau đó, giáo viên đào tạo của Kono Lint mở cửa căn phòng đóng kín và hét lên, giọng đầy xúc động.

"...Lint của chúng ta! Lint cuối cùng cũng có thể...! Cậu ấy cuối cùng cũng có thể [dịch chuyển tức thời] cùng với đồ lót của mình!"

Nghe những lời đó, tất cả mọi người trong lớp đều dừng mọi việc đang làm, ngay cả những giáo viên phụ trách cũng có biểu cảm bối rối trên khuôn mặt. Nó đến như một cú sốc lớn cho tất cả mọi người.

"Hả... Thật ư?!"

"Vâng, cô Lelin! Cũng không phải ngẫu nhiên! Tôi đã làm điều đó ba lần liên tiếp!"

"Cái này... cái này không thể nào!"

Đúng rồi.

Khả năng của Kono Lint đã tiến hóa để anh ta có thể [dịch chuyển tức thời] cùng với đồ lót của mình sau quá trình luyện tập nghiêm ngặt!

"Kuh... Kuhuk..."

Kono Lint, người dường như đã thu hết quần áo của mình, đã xúc động đến mức nước mắt trào ra khi anh ấy che miệng. Heinrich và Ibia cũng vô cùng ngạc nhiên trước sự trưởng thành vượt bậc của anh.

Khả năng đó, khiến anh phải từ bỏ tất cả tôn nghiêm của mình để sử dụng, bây giờ chỉ yêu cầu anh từ bỏ khoảng 90%.

Liana trông khá nhợt nhạt như thể cô ấy đã rơi vào trạng thái mê man.

“Cảm giác... thực sự không thể tin được... Cảm giác này là gì...?”

Tác dụng phụ chết người đó cuối cùng đã biến mất, vì vậy việc ăn mừng là điều đúng đắn.

Nhưng... nó khá tinh tế.

Tôi chắc chắn nhớ phần đó. Kể từ đó, khả năng của Kono Lint sẽ tiếp tục phát triển.

Anh ấy có thể [dịch chuyển tức thời] với đồ lót của mình, nhưng sau đó, anh ấy sẽ có thể [dịch chuyển tức thời] với tất cả quần áo trên người.

Khả năng của anh ta sẽ tăng sức mạnh đến mức anh ta sẽ không phải từ bỏ phẩm giá của mình nữa.

Tuy nhiên, đi theo cách nó tiến triển...

Tôi đoán rằng sự tiến hóa tiếp theo của anh ấy sẽ khiến anh ấy có thể [dịch chuyển tức thời] bằng tất hoặc thứ gì đó.

Kono Lint, người đã thành công trong việc [dịch chuyển tức thời] với chiếc quần lót của mình, cuối cùng cũng có thể dịch chuyển cùng với chiếc tất của anh ấy, nhưng tôi không biết liệu đó có phải là chiếc tất hay không.

“Tôi... tôi... tôi biết tôi có thể làm được mà...!”

Tuy nhiên, vào lúc này, chúng tôi không thể không cổ vũ cho Kono Lint, người đã vô cùng xúc động vào lúc này.

Đó là một khoảnh khắc kỳ lạ vừa vui vừa buồn.

Dù sao, nhân vật chính của ngày hôm đó là Kono Lint.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading